

på perronens asfalt ligger
et kort over verden
ved siden af
et meget gammelt digt
regnen har opløst lidt af begge

du venter på et tog
du ved ikke hvor det vil føre dig hen

ved kortets kant er asfalten smeltet
støv og ild æder sig vej
ind mod Afrika

det gamle digt er stadig urørt
læs op, lyder det
der kommer et tog
det passerer forbi uden at standse

du venter stadig på perronen
på det tog der skal føre dig langt væk
en tsunami rammer Japans kyst

jeg falder i en drømmeløs søvn
da jeg vågner er Antarktis forsvundet
toget holder og venter
dørene lukker

tegnene har revet sig løs fra papiret og
brænder sig ind i huden
læs op, lyder det
hun læser op
asken dækker det meste af Europa

vores blikke mødes
vi sidder overfor hinanden
vi kender ikke vores destination
den sædvanlige skiften
mellem lys og mørke
er ophørt

det sidste vi har er et vindue
en brændende horisont
læs op, lyder det
vi læser op
mens toget fortsætter ud over kanten
og det næste digt begynder

jeg vågner i en ørken
af hvid og sort
med en svag erindring om et folk

der er mønstre i sandet efter
bogstavernes færden
i horisonten en luftspejling
et hav der ikke findes

det næste øjeblik er
alt omkring mig styrtet sammen
jeg kæmper mig vej gennem
murbrokker og glasskår

jeg hører dig sige
regimet er faldet

et nyt netværk danser bag mine øjenlåg
lysende rødt og skarpt kantet
jeg iagttager det fra mit flydende punkt
linjer fragmenteres og samles
igen felter
der ikke før var forbundne
forbindes

en kugle af lys
brænder sig ned i håndfladen
mørkt stof eksploderer til alle sider
vi fordamper i horisonten

det ender eller
fortsætter forcerer
hegn og mure standser
i et magnetfelt:

puls plasma
aurora diagram

neon lava
salt sten

rød sort
evighed

så blev man sin egen skygge
med alt hvad det indebærer af
telefonopkald og breve

et godstog skærer sig gennem natten
fyldt med bagage og afdød familie som
aldrig ophører med at ringe til én

rummet fyldt med visne blomster
falmede og skrammede fotografier
midt i det hele: mit ID og fragmenter
af et manifest

projektører reflekteres i ruden
et gitter ud mod banen
holder de levende sikre
et sted i natten ender sporet

(bragt i Slagtryk august 2018)

denne morgen
har nogen lagt et stykke brød foran min dør
ved siden af, en bunke hvide knogler
som jeg samler og tager med ind

Erindringens landskab: en grøn plæne om efteråret
dækket af visne blade
om vinteren dækket af sne
en rose, et træ

jeg lægger knoglerne i et mønster
ryghvirvlerne stabler jeg
til de når loftet
hvirvel
diskus
hvirvel
diskus

vinge

vinge

der er to veje gennem labyrinten
den som livet
indhyllet i sorte skyer
den som døden
badet i snehvidt lys
dine navne er
nedsmeltet i asfalten
dine skygger projiceret
på alle mure
oliventræets olie brænder

du er luften jeg indånder
hver gang jeg passerer
et åbent vindue
et spejl bredt ud i to flader
en niche med hjertets lys
i et andet menneske

oliventræets olie brænder
selvom ingen ild har rørt den
gennem labyrinten reciteres
dine navne igen og igen

(bragt i Slagtryk august 2018)

som en fremmed går jeg blandt mennesker
gennem jungler og flygtningelejre
gennem lufthavne og byer
skårene fra hændelser jeg ikke længere husker
lægger sig på alt hvad jeg ser

hvad er du
som du står der
mellem afgrunden og skriften
i dit grå tøj og med dit rolige blik,
en ukendt faktor, hjertets rytme,
let kaotisk

jeg samler skårene og
lægger dem i orden
du spejler dig i dem

jeg har bygget tre bjerge på mit bord
i et landskab af aske og papirkugler
det ene er en indre labyrint
hvor en kvinde jages gennem mørke rum
det andet står i et reciprokt forhold til
et timeglas ved dets fod
det sidste er ukendt og tilhører dig

en telefon ringer i himlen bag
hvor man end vender sig
er dit ansigt

(bragt i Slagtryk maj 2017)

der er regn
der er mørke
der er brændende sol midt i gården
hvor du sidder på en stol

solen rammer os begge og
jeg tager plads
på en stol midt i gården
omringet af oliventræer
og råbende soldater

bjergene i horisonten er Sinai
hvor fugle af ler ses styrte mod jorden
for lige inden de rammer
at rette sig op
og flyve frit mod Mekka

det er helt forandret
her er fyldt med sorte flag
overalt på mit gulv

uret er faldet ned fra væggen
jeg vil samle det op
men det knuses i min hånd
støvet løber mellem fingrene
og ned

en pistol rettes mod din tinding
du skal bede din sidste bøn
men du vil ikke

det regner
vandet gennemvæder det varme sand
grænserne udslettes

Tilegnet Abdel-Qader Yassine

hver nat knuses sjælen
i en sort-hvid stumfilm
løbende hen over væggene
samme film hver nat

fra en rasende sky af ondskab
falder mørket ned over

du ligger sammenkrøbet i et hul under ørkenens sand
i 1000 dage uden lys

Palæstina
er en tilstand i dit sind

Palæstina
er en drøm

du står i kø efter brød
du hører sorte eksplosioner i det fjerne

du sidder ved et vindue i Beirut,
i Hong Kong, i Stockholm,
i Tunis, i København

din tørst slukkes ikke
søvnen kommer ikke til dig
samme film hver nat

du ligger sammenkrøbet
du sidder ved et vindue
du står ved din reol med dine tusind bøger
i en bolig der ikke er dit hjem

Palæstina er et håb
om et livslangt eksils happy end

Jerusalem
Betlehem
Jeriko

mine skygger flyder på vandoverfladen eller
hen over himlen

Jerusalem
Betlehem
Jeriko

din skygge kaster en himmel ned på bordet
og forsvinder så
for kort efter at vende tilbage
med en bunke af sorte sten

Jerusalem
Betlehem
Jeriko

dit hjertes uudslukkelige
drøm om et hjem
overskygget
oversvømmet
et fængsel under ørkenens sand: Jordan

Jerusalem
Betlehem
Jeriko

muren vælter
himlen slår ind mod mit ansigt

(bragt i Slagtryk maj 2017)

Det banker på døren,
udenfor står du
forstået
og bag dig
dit ørkenlandskab

Beirut, Libanon

Syrien, endnu et fængsel på din vej
en flygtning krydser ikke sit spor

(bragt i Slagtryk maj 2017)

de gamle skilte
hænger stadig i gården som
blå mindeplader
boltede fast
til muren igen
dette mærkelige lys
der får alle ting
til at standse
det øjeblik
de indfanges af lyskeglen.
Stilheden brydes
af et brag da muren
rammer jorden i en
uventet vinkel det er
det brag der får alt
til at deles i to og
det brag der endelig
får dig til at falde som
et grønt blad et rødt blad
mod jorden hvor du lægger dig
på gårdspladsens våde asfalt
ved siden af ligger
et gammelt sort og hvidt
fotografi jeg
altid har med mig

(bragt i Hvedekorn 1/97)

gennem hullet i taget
skinner lyset på den
tilsødede loftsbjælke en
sort, blank dråbe falder jeg
holder hånden foran øjnene og
ser ud gennem
sprækken mellem fingrene
at lyset skinner
gennem hullet i taget og
den sorte dråbe
falder igen så
dækker jeg ansigtet med armen men dråben
tonen bliver ved med at falde
og lander sort og skinnende i min håndflade mens jeg
ser på lyset, den tilsødede loftsbjælke og
dråben
dråben der falder jeg holder hånden op
foran mit ansigt og dråben begynder
stille at løbe
ned mod mit håndled og en skikkelse en skulder en
sort stribe på din hals en grå rund
skygge på din skulder vend mig
ikke ryggen i dag
lad mig se
dit ansigt

et smæld da du
vender dig om
og ser på mig med
stille grå øjne
jeg redder
lige netop mig selv
fra at falde ned ad trappen
ved at gribe fat i gelænderet og sætter mig
på øverste afsats
for at hvile jeg ved
ikke hvorfor jeg gør det
kun at det er det værd

jeg mærker din ånde bag mig og
tænker måske
er du ikke
et menneske soden
løber ned ad trappen
af sig selv

(bragt i Hvedekorn 3/96)